

Bogstav, skjøndt ingenkunde udenfor dens Rand. Dette er hele det store Spørgsmaal, der her foreligger, og jeg kan egentlig ikke indsee, hvorledes det kan give Anledning til at rejse store finantzielle Spørgsmaal eller til at komme ind paa finantzielle Betragtninger. Den anden ærede Forslagsstiller (Bonløffe) bemærkede, at han kun kunde gaae ind paa Loven i Haab om, at naar Endringsforslaget under Nr. 2 blev vedtaget, vilde vi for Fremtiden være frie for at høre mere Tale om disse Tilskud til Præmier. Jeg frygter rigtignok for, at det ærede Medlem her fuldstændig gjør Regning uden Bæret; jeg troer, at det Hele, det ærede Medlem derved vilde opnaae, var, at man, istedetfor, saaledes som jeg har foreslaaet, at udrede dette Tilskud til Landmandsforfamlingers Hingstestuer eller andre almindelige fælles Hingstestuer for hele Landet af det Beløb, der aarlig er anvist til Afholdelse af saadanne Udgifter, hver Gang vilde komme til Rigsdagen med Forlangende om særlig Bevilling dertil, og det forekommer mig, at jeg netop har anvist en heldigere Vej, og en Vej, som ufeilbarlig vil føre til, at man slipper for særlige Bevillinger, nemlig een Gang for alle at bestemme, at en Deel af disse 11,000 Rd. til Hingstepremier kan anvendes til almindelige Hingstestuer, fælles for hele Landet, naar saadanne blive afholdte. — Det kunde interessere mig at henvise det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds, som allerede har forsynet mig og Folkethinget med saa mange Citater, Hestespørgsmaalet angaaende, til Stinantsloven for 1862, altsaa Finantsloven for det samme Aar, hvori den sidste almindelige Lov om Gnuusdyraplen blev vedtagen, der, som bekendt, er af 23de Januar 1862, thi han vilde da paa denne Finantslov finde opført som Udgift til Stutterivæsenet Noget over 40,000 Rd., og deriblandt vilde han finde opført betydelige Udgifter — det er for det sidste Aar, for den nye Era begynder — til Vedligeholdelse af Landstutteriet. Jeg veed ikke, om det virkelig er det ærede Medlems Mening at ville hævde, at den Vej, man havde fulgt indtil 1862, var rigtigere end den, man har fulgt efter 1862. I dag angreb det ærede Medlem det System, der er fulgt efter 1862,

som jo er Præmiesystemet, hvorimod det ærede Medlem ved Sagens første Behandling her i Thinget oplæste Citater fra den tidligere Tid før 1862, som gif ud paa at vise, hvad det var for noget jammerligt Gods, man havde faaet indført her i Landet ved Hjælp af disse saakaldte kongelige Hingste. Det var jo netop Dommen over disse Hingste i Landstutteriet, disse Dyr, som man havde kjøbt i Udlandet for dyre Penge og udstationeret for Statens Regning hele Landet over, som det ærede Medlem oplæste, en Dom fra 1861, der lod saakaansest, men som iøvrigt efter min Erfaring var temmelig retfærdig. Det forekommer mig, at netop det, som det ærede Medlem dengang meddeelte os om, hvad der kunde anses for at være den almindelige og efter min Mening ogsaa rigtige Betragtning af Forholdet før 1862, og som ganske vist netop har begrundet Loven af 1862, skulde gjøre ham lidt varsom med nu saa haardt og stærkt at angribe Systemet fra 1862, som netop støtter sig paa de Angreb, der fra forffjellige Sider stete paa Tilstanden før 1862. Det ærede Medlem citerede jo Beretninger fra 1858—59. Jeg er nu overbevist om, at man i 1862 har valgt den rigtige Vej. Dengang opgav man at ville søge at forbedre Landets Heste ved Indførelse af fremmede ædle Dyr og Bæddeløb. Man slog ind paa den i mine Tanker rigtige Vej, at søge at opbylde Landets Hesteavl igjennem Præmier, og det høie Præmier — det ligger ogsaa i selve Lovbestemmelsen — og saa selvfølgelig ved Siden deraf ved at tilvejebringe i selve Landet det ædle Blod, som intet Lands Hesteavl kan undvære. Man har atter her Valget mellem enten at indføre noget Fremmed eller selv at producere. Min Formening om det Heldige i Præmiesystemet støtter sig ganske sikkert mindre paa de Vidnesbyrd, der have været nedlagte i forffjellige Beretninger og Skrifter, end paa min personlige Erfaring om, hvad Præmiesystemet allerede har bragt tilveie siden 1862. Jeg holder mig forvisset om, at naar det ærede Medlem vil gjøre sig bekendt med Hesteavlens virkelige Tilstand ved at besøge Landets Hingstestuer, der aarlig holdes i de forffjellige Hingstestuekredse her i Landet, vil han komme til den